



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Philippi Servii Amicus Fidelis Usque Ad Mortem

Bouchy, Philippe

Coloniæ Agrippinæ, 1660

§. IV. Amicorum fidelium par nobile.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54799](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54799)

desiderabilis, vel, ut habet alia versio, *torus desideria*, Illud verò, mirū magis consimili pœna multari eū, qui moribundis obsequium, atque illū, qui Deo suo amoris debitū non persolvit. Voluit nēpe Dominus Deus, ut, vel ex hoc præjudicio coniceremus quanta caritate, non modò se, sed & proximū nostrum prosequi deberemus, cujus neglectum parī, ut ita dicam, animadversione castigat.

Attendant hīc qui non tantum caritatis, sed, & justitiæ lege moribundis obligantur: nam si bonis alioquē Sacerdotibus ac Religiosis, ideo cælum ad tēpus clauditur quod in hoc caritatis munere remissiores fuerint; nōne meritò verendum est, ne hi (si officio suo defuerint) cælo penitus excludantur?

§. IV.

Amicorum fidelium par nobile.

A Mici fidelis numeros omnes, ad amissim callebat, atq; ad eò explebat S. Ignatius, Societatis Jesu Patens ac Fundator, vir juvandis hominibus

minibus verè natus: calluisse, probat
 industriæ, quas sociis de modo adju-
 vandi moribundos in Constitutioni-
 bus ac Regulis scriptas reliquit: ex-
 plevisse verò, egregia in primis ex-
 empla quæ passim toto vitæ ejus de-
 cursu videre est. Unū affero, ex quo
 de reliquis fiat cōjectura. Cùm mē-
 dicato ægrè vitam toleraret Lutetio
 Parisiorum, tempusque quod stipi-
 corrogandæ tribuebat studiis dece-
 dere doleret, statuit ad Belgas annis
 singulis excurrere, ut ab Hispanis
 mercatoribus, qui ibi negotiabantur,
 pecuniæ subsidiū in sumptus annuos
 emendicaret, & sic paucorum dierū
 jactura molestas studiorum pertur-
 bationes redimeret. Feliciter cessit
 consiliū: tantū enim quotannis pe-
 cuniæ referebat, quantū sibi alteriq;
 socio satis erat ad parcè, modiceque
 vivendum. Sed ô! dæmonisne dicam
 invidiam, an ingratiissimi hominis
 perfidiā? exiguā illā pecuniam, haud
 exiguo quæsitā labore, suo illi cōtu-
 bernali servandā Ignatius cōmiserat.

Vocca

ovē, lupo, quā rotā clepsit homo triū
litterarū, furtimq; abstulit, & mise-
rum Ignatium eas in angustias rede-
git, ut rursus, magno studiorū incō-
modo, quotidie mendicare cogere-
tur. Rothomagum aufugit ille, ubi
dum idoneā navigandi in Hispaniam
tempestatem operitur, in morbum,
eumq; periculosum incidit. Quid a-
gat, quō se vertat? ride, sodes, immō
verō stomachate: furunculus ille,
perinde atque si Ignatiū singulari a-
liquo beneficio sibi obstrinxisset ad
eum de suæ valetudinis infirmitate
scribit, quin & opē auxiliūmq; ab eo
postulat. Eam nimirū de eius carita-
te longo usu opinionē imbiberat, ut
neq; ingratitude aquis extingue-
dam, neque perfidiæ fluminibus ob-
ruendam certo certius crederet: ne-
que eum sua fefellit fides, Ignatius
enim, qui in omnem occasionem ju-
vandi proximos excubabat, oblatam
hanc avidissimè arripuit, & videte
quam in Amico fideli requirimus ce-
leritatem ac diligentiam. Rothoma-
gense

gense iter, quod tridui erat, sine viatico, nudis pedibus, jejunus, & ita jejunus ut ne aquam quidam gustaret, ingenti spiritus alacritate percurrit, quærendi juvandiq; hominis gratiam, a quo tam insigni recentique injuriâ affectus erat.

Non destitit dæmon, more suo, remotas obicere, & cælo dignum hoc facinus solitis artibus disturbare: cum enim se in viam, quo diximus animi robore, dare vellet, tanto subito terrore correptus est, ut neque pedibus satis consistere, neq; vestimenta induere posse videretur. Egreditur tamẽ; & ante lucẽ ex urbe Parisiensi egreditur; subsequitur tætor euntisq; pedes nescio quo torpore ita ligat ac degravat, ut si plûbei facti essent: ea tenus duravit ea, sive gravitas, sive torpor, quoad superato quodam collis juge, in planum ac spatiosum campum tandem evasit. Ibi dæmonis fractæ vires, Amici verò fidelis reparatæ; ibi tanta divinitus luce persusus, tanta alacritate, tanto spiritus ardore in-

cony

cēsus, ut omni prorsus molestia, corporisq; depulsā torpedine, quasi cervus currere, & volare magis quā ambulare videretur. Tāti refert obstātia statim ab initio retinacula solve-
re, ruptisque difficultatibus seipsum generosē superare. At nondū perveni quō volebā. Rothomagi debilitatū hominē offendit, fraternæ caritatis memor, imemor injuriæ? jacentē erigit, solatur verbis, re & opera adjuvat, neq; bene ei velle atque aded facere desinit, usq; dū revalescat, sanitatemq; cōfirmet; confirmatū iam suisque nitentem viribus in Hispaniā mittit, cum commendatitiis litteris ad suos. An non est hoc Amici fidelis numeros ad amussim omnes exple-
re? Quid interim ille? tandem, tandē infidelitatem suam detestari; admirari autem Ignatii caritatem, & tantum non obstupescere: postremò divino numini gratias agere, quod suis ipse oculis eum conspexisset, qui officio cum offensa certaret, malefacta beneficiis ulcisceretur & perfidiam

B

fides

fidelitate tam insigni compensaret.

Injurius sibi in Sanctum Franciscum Xaverium, nisi illum Sancto Ignatio adjungam, Patri, filium. Ille, ut moribundis magis ad manum esset, non aliud usquam diversorium quam ægrorum deligebat. In Mozanbici valetudinario, dum moribundis sublevandis operam navat, ipse in morbum incidit, exemplum nepe futurus, quibus hactenus fuerat solatium. Vbi vis morbi non nihil remisit, nihilo segnius quam antea ad labores rediit: adest interim medicus, qui explorato venarum pulsu Xaverium febre affectum deprehendit, eumque ministro magis quam quibus ministrabat, indigere, disertè pronuntiat; rogat proinde, uti lectulum reperat quiescatve, tantisper saltè quoad febris decideret: respōdet vir sanctus, proxima nocte negotiū sibi fore cum moribūdo quodā, cujus salus in periculo erat, eā tutiore in loco collocare si possit, enim verè tunc se quietē captaturū; egressus, miserimum
 hominē

homuncionē temerē in publico ja-
centē reperit, omni ope solatioq; de-
stitutū: quid agat? rāquā alter Sama-
ritanus languentē asportat in taber-
naculū suū, id est in valetudinarium
(nā & ipse curabatur in publico va-
letudinario pari cū cæteris cōditio-
ne) eumq; nihil cūctatus, in lectulo
suo collocat, humi ipse, si ita usus tu-
lerit, cubaturus. Ea Amici fidelis be-
nignitas videtur nō caruisse miracu-
lo: nā cūm æger ille phrenesi labo-
rās prius deliraret, postquā S. Fran-
cisci grabatū attigit, ad mentis sani-
tatem illico rediit, &, quod aiebat
maximē Xaverius, vitæ antea actæ
peccata omnia salutari confessione
expiavit, tandemq; sacramentis aliis
ritè procuratis, bonæ spei plenus,
eadē die vivere desit. Tum verò li-
quidò apparuit cur tantoperē de æ-
gro illo laboraret; quia nimirum ei,
non vitæ dūtaxat, sed & salutis præ-
sentissimū periculum imminēbat. Et
dubitari poterit an verus & sincerus
amor ille fuerit, qui Xaveriū in curā-
dā salute aliena usque adeo suæ red-
didit immemorem? B 2 At,

At, quid hominis erat ille pro quo tantoperè sollicitus erat? erat, inquit, vitæ ejus scriptor, ultimæ fortis nauta, qui ex febre infaniēs, nondū peccata sacra confessione expiaverat. Discamus & hoc à B. Xaverio, nēpe, *a* Amici fidelis pallium nō debere esse tam breve ut duos operire nequeat; sed ejusmodi ut pauperes æquè atq; divites; ignobiles peræq; atq; nobiles amplissimo caritatis sinu complectatur. Sunt qui divitū nobilitūq; ægrotantiū limina, frequenter; pauperum verò, rarerè conterant: quasi animæ illæ, carius; hæ verò, vilius æstimentur. Nōne omnes uno eodemq; JESU. CHRISTI redemptæ sanguine? credo ego, pannis vilioribus, minora; purpurâ verò & bysso, majora plerumq;, crimina obvelari. Ut ut est, Christus Dominus ad Cæturionis servulū prōptius, quàm ad Reguli moribundū filium profectus est. Dei sui exemplo Beatus Xaveri^o, ut quisque moribundorū erat miserimus, & ope humana maximè destitutus; ita ad illū adibat frequentissi-

mè, diurnis officiis vigilias nocturnas adungebat, & ut canonizationis ejus Bulla loquitur, veluti à cōmissa custodia, nec die, nec nocte discedebat. Hic ergo, Amici fidelis, sincerique amoris lapis lydius esto: præsto esse ei, qui, quo amorem tuū invitet, speciosius habet nihil quàm ulcera; nihil potentius, quo affectū tuum sibi conciliet, quàm miseriarū atque ærumnarum mille plaustra.

§. V. Nonnulla alia ab Amico fideli in gratiam ægroti præstanda.

CVrabit ut in ægrotantis cubiculo altum sit silentium. Non temerè quosvis ad alloquium admittet, sed eos dumtaxat, quorum consuetudine æger sublevetur.

Cavebit ne profanus ullus sermo ibi misceatur, imò parentum gemitus, amicorum complorationes visitationesque nimis crebras moderabitur. Omni præsertim studio & conatu arcebit eas personas, quarum aspectu peccandi affectus possit recalescere; quales sunt turpium olim

B 3

volu-